

Ἐκ τῶν οὐς. γερο- καὶ ξεκούτης.

Ἀτομον μεγάλης ἡλικίας τὸ ὁποῖον ἔχασε τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του, παράξενον καὶ ἰδιότροπον καὶ τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι δὲν ἔχουν λογικὸν εἰρμόν πολλαχ. Ἦρθ' ὁ γεροξεκούτης ὁ μπάρμπας μου ἔπο' τὴ Χορεύτρα (ὄν. χωρίου) Πελοπν. (Παιδεμ.) Διάκ' ὁ γεροξεκούτης ὁ μηλαδερφός μου τὴν Τραγάνα καὶ δὲν τὸ λέει νὰ γυρίσῃ στὸ ῥημαδιακό του τὸ σπῖτι του (διάκε τὴν Τραγάνα = μετέβη εἰς τὸ χωρίον Τραγάνα, μηλαδερφός = ἑτεροθαλὴς ἀδελφός) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ντίπ γιρουξικούτ'ς εἰσι, κακουμοίρ' μ'; Στερελλ. (Ἀχυρ.). Συνών. γεροξεκουτιάρης, γεροξούρας, γεροπαρалуμένος, γεροπαράλυτος, ξεκούτης, ξεκουτιάρης.

γεροξεκουτιάζω πολλαχ. γερουξικουτιάζου Στερελλ. (Ἀχυρ.) Μέσ. γεροξεκουτιάζουμαι πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γεροξεκούτης.

Καθίσταται κρονόληρος γέρον ἐνθ' ἄνωτ.: Ὅσο πάει καὶ γεροξεκουτιάζει ἡ θειά-Τασώ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὁ Τέλης ὁ Χρυσαντάκης κατὰπεσε ἔς τὸ κρεββάτι κι ὅπως ἔχει γεροξεκουτιάζει εἶναι νὰν τότε κλαῖς τὸν κακομοίρη Πελοπν. (Παιδεμ.) Ὅσο μπάου κι γιρουξικουτιάζου Στερελλ. (Ἀχυρ.) Πάει, γιρουξικούτ'γας οὐ Πίπης (= Σπυρίδων) αὐτόθι. Γεροξεκουτιάζστηκες, μωρὲ κοντρούλη, καὶ δὲν ξέρεις τί λές καὶ τί κάνεις! (κοντρούλη = δυστυχισμένη) Πελοπν. (Γαργαλ.)

γεροξεκουτιάρης ὁ, πολλαχ. γιρουξικουτιάρ'ς Θεσσ. (Ἀγναντ. Βαθύρρ. Κακοπλεύρ. κ.ά.) Ἡπ. (Ἀγναντ. Καταρρ. Πράμαντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέρος καὶ τοῦ ἐπιθ. ξεκουτιάρης.

Γεροξεκούτης, ὁ βλ., πολλαχ. Διάκ' ὁ γεροξεκουτιάρης ὁ Θανασουλόγιαννης καὶ πῆρε τὸ τραῖ τῆς Πουλίτσας καὶ τὸ ἔσφαξε κάτω ἔς τὴν Ἀθρονόβρουση (διάκε = πῆγε, τραῖ = τραγὶ) Πελοπν. (Κοντογόν.) Γιά τ'ρα, γιά τ'ρα, μωρὲ, τὸ γεροξεκουτιάρη τί πῆγε κ' ἔκανε! (γιά τ'ρα = ἰδέ, γιά κοίταξε) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐνας γεροξεκουτιάρης δεσπότης ἀράδιαζε τοῦ Ἀλέξη... ρητὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ στίχους τοῦ Εὐριπίδη Ἰ.Δραχούμ., Ὅσοι ζωνταν.2, 91. || Ἄσμ.

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἦρθα ἔς τὴν κάμαρά σου, σὲ γέλασα, σὲ φίλησα κι ἄλλος δὲ θὰ σὲ πάρη.

— Καμάρ' τὸ χεῖς, ρὲ κερατᾶ, ρὲ γεροξεκουτιάρη!

Πελοπν. (Ὀλυμπ.). Συνών. βλ. εἰς λ. γεροξεκούτης.

γεροξεμωραμένος ὁ, σύνθηθ. γιρουξιμουραμένους ἐνιαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γέρος καὶ τῆς μετοχ. ξεμωραμένος.

1) Γεροξεκούτης, ὁ βλ., σύνθηθ. 2) Σκωπτικῶς, ἀνὴρ προκεχωρημένης ἡλικίας σύνθηθ.

γεροξούρας ὁ, σύνθηθ. γεροξούρης Ἀθῆν. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. γέρος καὶ ξούρας.

1) Γεροξεκούτης, ὁ βλ., σύνθηθ. 2) γεροξεμωραμένος 2, ὁ βλ. σύνθηθ.: Ἀὶ νὰ χαθῆς γεροξούρα! σύνθηθ. Διάκε ὁ γεροξούρας ὁ μπάρμπας μου ἔς τὸ Λαγκούβαρδο καὶ δὲν τὸ κουνάει ἀποκεικάτου νὰ ῥθῃ ἔς τὸ ῥημαδιακό του τὸ σπῖτι (δὲν τὸ κουνάει = δὲν κινεῖ τὰ πόδια του, δὲν ἀποφασίζει νὰ μετακινήθῃ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Δὲ ἀρέπεται ὁ γεροξούρας! Ἰθάκ. Καὶ δὲ μοῦ λές ἑδᾶ, θέλει τότε αὐτὴ τὸ γεροξούρη; Κρήτ.

γεροπαλαβὸς ἐπιθ., Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Δίβρ. Μεσσην. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέρος καὶ τοῦ ἐπιθ. παλαβός.

Γεροξεκούτης, ὁ βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἦρθ' ὁ γεροπαλαβὸς ὁ μπάρμπας μου καὶ τοὺς ἀλώνισε (= ἐξεδίωξε) Γαργαλ. Τί μᾶς χωρέθηκες, γεροπαλαβέ; Ἀὶ ἔς τὴ δουλειά σου! (τί μᾶς χωρέθηκες=γιατί μᾶς ἐνοχλεῖς) Δίβρ.

γεροπαλαιῖκός ἐπιθ., Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ. Μεσσην. Κοντογόν. κ.ά.) - Κ.Πασαγιάνν., Μοσκ., 40 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γέρος καὶ τοῦ ἐπιθ. παλαιῖκός.

Ὁ λίαν προκεχωρημένης ἡλικίας καὶ συγχρόνως μεγάλην ἔχων γνῶσιν καὶ πείραν τοῦ παρελθόντος γέρον ἐνθ' ἄν.: Μολόγας ὁ Γιάννης ὁ Φουσιάνης, πού 'ν ὁ γεροπαλαιῖκός τοῦ χωριοῦ, πῶς οἱ φευγόδοικοι κρυβόντανε ἔς τὸ Κρονόρρεμα (μολόγας=διηγέτο, φευγόδοικοι=ληστοφυγόδοικοι) Κοντογόν. Οἱ γεροπαλαιῖκώτεροι, πού ἀνέβαζαν τὴν βάρδια ἔς τοῦ Βενετσάνου τὸν καιρό, ἀνατρίχιαζαν κι ἐκεῖνοι ἔς τ' ἄκουσμά της (ἀνέβαζαν τὴ βάρδια=ἐφρούρουν) Κ.Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν.

γεροπάλαλος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. παλαλός.

Γεροντοπάλαλος, ὁ βλ.

γεροπαλλήκαρος ὁ, Ἡπ. — Α.Βαλαωρ., Ἔργα 2, 66.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. παλλήκαρος.

Γέρον γενναῖος: Ποίημα.

Σ' ἓνα κοντρί θεόχτιστο κάθεται διπλοπόδι

ἓνας γεροπαλλήκαρος, ὁ Κίτσος ὁ Σουλιώτης

Α.Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν.

γεροπάντρεμα τό, Θράκ. (Σαρακκλ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. πάντρεμα.

Γεροντοπαντρεῖα, ὁ βλ.: Ἐ παππᾶ, αὐτὰ ἔχ'να τὰ γεροπαντρέματα, τὰ γεροκονουλῶματα... μασκαράλικο, μὰ χρειαζούμενο. Συνών. γεροντοπαντρεῖα.

γεροπαππᾶς ὁ, πολλαχ. γιρουπαππᾶς βόρ. ἰδιώμ. γερόπαππας πολλαχ. γερόπαπ-ῆας Κύπρ. γιρόπαππας Στερελλ. (Βοστιν.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. παππᾶς. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου κατὰ μετρικὴν ἀνάγκην καὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὅμοια ζουρλόπαππας, τρελλόπαππας.

Ἰερὺς γηραλέος πολλαχ. : Εἶδε τὰ χάλια οὐ γιρόπαππας κι πῆρι τ' νύφ' τ' κι ἀλλ'νοὺς ἀκόμα κι πῆγαν ἔς τ' Μαλαντρίβ' κ' ἔσκαφαν ἔς τοῦ μ'σουστρουγᾶ (=τὸ μέσον τῆς στρουγγᾶς) Στερελλ. (Βοστιν.) || Ἄσμ.

Ἐγύρισε ὁ Κωσταντᾶς ἔς τὴν ἐκκλησὶν τῶν παῖ.

Εἶδεν ἓναν γερόπαπ-ῆαν τῶν-μέσα τῶν ἐμουρμούραν Κύπρ.

Κομμάτιν ξεροτήανον | νὰ φᾶμεν τῶν νὰ φύωμεν,
τῶν ἔρκεται ὁ γερόπαπ-ῆας | μὲ τὴν ἀγιαστούραν του αὐτόθι.

γεροπαππούλης ὁ, Πελοπν. (Γαργαλ. Βερεστ. Δίβρ. Κίτ. Μάν.) — Γ.Βλαχογιάνν., Γῦρος ἀνέμ., 15 γιρουπαππούλ'ς Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. παππούλης.

1) Ὁ πάππος κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ.) — Γ.Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν.: Τὸν

